

den ganske særegne Art Selvgodhed, af den patriarkalske Overhøjhedsfølelse, som bliver ved at hænge ved Kirkens Mænd ligesom den Mug, der trods alle nymodens Varme- og Ventilationsindretninger stadig slaar op fra Kirkernes gamle Grund.

Pastor Blomberg rejste sig lidt besværligt fra Stolen og trykkede Pers Haand med landlig Hjertelighed.

„Ja ja — se se!“ sagde han og bekiggede ham meget ugenert. „Velkommen til vor Egn, Hr. Ingeniør!“

Der var bag det hjertelige i Tonen noget beskyttende eller medlidende, der fik Per til at ranke sig.

„Ja, Navnet Sidenius er mig naturligvis ikke ubekendt,“ vedblev den anden. „Blandt andet var jo Deres egen Fader en Mand med megen Anseelse indenfor vor Stand. Skønt vi i en Række Aar virkede her saa at sige som Naboer, har jeg dog aldrig kendt ham personlig. Hans og min Opfattelse af Kirkens Tarv var vistnok i mangt og meget saare forskellig. Men jeg agter ham i hans Grav! Han var en nidkær Arbejder!“

Da Per intet svarede hertil, satte Præsten sig; og der blev et Øjebliks Stilhed. Pastor Blomberg vendte sig atter mod Hofjægermesteren og gav sig til at tale om Egnens Anliggender.

Per tog Plads paa en Stol henne ved Vinduet og tændte sig en Cigaret. Halvt bortvendt sad han her og saae ud over den store Græsplæne, der bredte sig foran Hovedbygningen med et forgyldt Solur i Midten.

Han havde faaet Øje paa Hofjægermesterinden og den unge Pige, der var kommen tilbage ad Alleen og netop var i Færd med at sætte sig paa en Bænk